

Гротеск ~ А Готика Епічний

від Дж. Е. Грейвена

Розділ X

Пекло та Історія тепер були так само переплетені, як гріхи, що довго мучили могутній Вавилон. Як це сталося в 1331 році, відокремлений храм у Центральному Китаї вибухнув, і з його найохороннішої таємниці мертвий птах розніс послання Люцифаеля по всій землі. Протягом сімнадцяти огидних років згірклий сморід гниття витав над Монгольським королівством, немов божественна та злаякісна міазма — Чорна смерть була хворобою диявола . Виходячи з серця континенту, смертельна суміш Люцифаеля продовжувала розтлівати величезне Азіатське королівство, і до 1347 року хвиля смертності та хвороб поширилася до його найпівденніших берегів, досягши Чорного моря. та його молоде генуезьке портове місто Каффа.

Чорне море - Каффа - жовтень 1347 року

Після відкриття генуезькими торговельним шляхом, що проходив виключно через воду, на Далекий Схід і до Криму, азійський морський порт Каффа перетворився на процвітаючі ворота для генуезьких купців, які збирали рідкісні та безцінні товари з монгольського Шовкового шляху та відправляли їх до різних королівств по всій Європі. Однак, у пізні дні 1347 року Шовковий шлях приніс своїм завзятим генуезьким торговцям зовсім інший подарунок: бубонну чуму.

Місто-фортеця Каффа негайно зачинило свої ворота, захищаючись від подальшого зараження, оскільки в інших місцях монголи гнили тисячами, незмінно. Звістка про генуезьких торговців поширювалася так само швидко, як і хвороба — чутка про те, що іноземці із Заходу використали свою «злу християнську магію», щоб накласти Матір усіх прокльонів над Монголією. Отже, воєначальники, що вижили, об'єдналися, щоб сформувати армію монгольських татар, які кинулися на укріплене місто, намагаючись витіснити колоніального звіра назад у море, звідки він прийшов. Однак, маючи оборону з рядів вправних арбалетників, списоносців та переважну стратегію, Каффа встановила права на свою кримську землю.

Колись спокійна сільська місцевість повільно змінювалася: там, де кризь незаймані ліси ширяв свіжий аромат осіннього листя та спів птахів, тепер повітря несло звуки та запахи зростаючого конфлікту — тупоту копит по замерзлій землі — шкіри, поту, відходів та затяжної гнилі — далеких криків та дихання звірів. Спочатку епізодичні, напади на місто ставали більш організованими та запеклими в міру розвитку кампанії. Однак генуезці стримували монголів протягом трьох виснажливих місяців, поки татари не розмили вали Каффи хвилею за хвилею мстивих, атакуючих, кричущих і найшанованіших монголів. Навесні 1347 року, коли погода потеплішала і вишня... Розцвіли квіти, генуезька кров сочилася з-під міських стін. Маючи мало провізії та працездатних людей, мешканці, що залишилися, змирилися з неминучим, здавалося б, результатом — татари стояли на межі захоплення міста.

Однак хід битви змінився, коли татари зазнали досить незвичайного і, можливо, божественно навмисного повороту долі. Вітер змінився, і гаряче дихання Люцифаєла повіяло над арміями, що тиснули, коли чума нарешті проникла в ряди татарських орд. Лише за кілька днів вся сільська місцевість смерділа купою гниючих монголів, і на багато льє в усіх напрямках випари гниючої людської плоті псували повітря. Принижені, татарські лорди побачили, як їхня величезна кількість розпадається, коли цілі легіони падали; роздуті, почорнілі та знищені хворобами.

Не дивно, що татари були вражені та засоромлені своїм нещодавно ослабленим становищем — вони високо цінували свої культурні та релігійні інтереси; шанували їх з пошаною, більшою за будь-який страх втрати життя. Здебільшого засліплені такими суворими соціальними уявленнями, які були підкріплені століттями непохитної ідеології, монгольські воїни цінували лише один спосіб життя та приймали лише один спосіб смерті. Для монголів життя і смерть були чорно-білими, без жодної плутанини щодо гідності та безчестя. Для них смерть у бою була почесною, на відміну від смерті від хвороби, яка ганьбила всю їхню родину та назавжди залишала слід на їхніх обличчях.

ті, хто вижив, із соціальною стигмою нечистого походження.

Оскільки багато монголів божеволіли від лихоманки, їх мучили, щоб продемонструвати найпочеснішу. Зазнавши смерті, вони кинулися на стіни Каффи в масових самогубницьких набігах. Відстали, які були надто слабкі, щоб битися, спотикалися вперед і стояли перед валами, немов церемоніальні нещасні та жебраки гідності, прагнучи доброго генуезького арбалета, щоб заспокоїти їхні страждання та врятувати їхні родини від інакше неминучого та ганебного визнання. Можливо, шляхом мнимого спокути, татарські воїни кинулися на основу міських укріплень, жертвуючи своєю перевагою перед постійно зростаючими сходами з кишів мухами, дозволяючи своїм монгольським товаришам піднятися на їхні найвидатніші останки та перелізти на стіни.

Дні минали — коли сонце ховалося за вечірнім небом, а прибережний бриз повертав до моря, генуезькі колоністи тонули в їдкому смороді тисячі розлючені татари. Однак вони тримали своє місто, молячись, щоб чума врешті-решт вбила волю монгольських мас. Якщо не враховувати чисельність та укріплення, час не був союзником жодної з армій, оскільки генуезці виснажували свої запаси так само швидко, як чума вбивала новонавербованих татарських воїнів. Тож могло здатися, що обидві армії повністю зайшли в глухий кут.

Однак, як добре знала історія, з кожним застосуванням Мистецтва Війни Людина була лише пішаком для одноразового використання. Зрештою, Мистецтво Війни не було земним задумом — це був суто божественний винахід, задуманий ще до створення Пекла, коли легіони небесних Ангелів озброїлися проти своїх земних братів і сестер: Вартових з їхніми Вождями Десяток. І одна Ангельська Сестра, зокрема, знала про задум війни. Як і Ангел Аполлон, Люцифаель також був одним з найвидатніших і улюблених Ангелів Бога, і був присвячений більшій частині Його Великого Задуму, включаючи Мистецтво Війни та Завоювання. Однак, на відміну від дещо витонченого падіння Аполлона з Благодаті одразу після її падіння, Люцифаель використала свої гострі знання про творення та руйнування, щоб впливати на Людину, надаючи їй нові інструменти та стратегії для ведення дедалі ефективніших війн проти Його братів — гармата, довгий лук і бронейна стріла були лише останніми знаряддями руйнування, розробленими завдяки інтимному шепоту її злих порад. Тепер вона шепотіла нові таємниці, і знову мистецтво війни еволюціонувало, включивши нову смертельну концепцію Люцифаеля. Коли вона заразила вуха вмираючих татарських лордів своїми злими шепотами, вони дізналися... її досить мерзенної стратегії знищення людства: бактеріологічної війни.

Сповнені рішучості вигнати генуезців, і завдяки новим одкровенням Люцифаеля, лорди

скликали флот із тринадцяти своїх найбільших катапульт, наказавши своїм арміям метати заражені трупи своїх полеглих товаришів у серце замкненого міста. Рівномірно розподілені по стінах Кафи, машини смерті ніколи не відпочивали. Вдень і вночі, без перерви, невичерпна кількість уражених чумою монголів обрушувалася на генуезьке місто, прориваючи дахи та розчавлюючи нічого не підозрюючих перехожих. З такою нечестивою швидкістю доставки колоністи не могли спалювати тіла так швидко, як татари кидали їх через стіни. А жахливий сморід паленого волосся та шкіри змішувався з існуючим запахом гниючої плоті, наповнюючи замкнуте поселення задушливим смородом. Пекло опановувало Каффу. На найвищій гілці вишні самотня ворона каркнула двічі — і знову.

Оточене місто Каффа, майже з вичерпаними запасами провізії, підготувало флот із тринадцяти найбільших океанських кораблів, спорядивши їх для швидкого відплиття. Генуезькі моряки, солдати та торговці позбавили місто його скарбів, наповнивши трюми всім безцінним: золотом і сріблом; азійським нефритом і обробленим кам'яним посудом; вичиненими шкурами та хутром; необробленим дорогоцінним камінням і рідкісними коштовностями; а також бочками зі спеціями та парфумами. А коли вони повністю завантажили корпуси флоту, вони зняли обшивку з дерев'яних конструкцій міста, огортаючи палуби кораблів ще вищими стінами, щоб вмістити додатковий вантаж, що залишився. Коли місто було позбавлене найцінніших володінь, дванадцять кораблів вислизнули з порту під покровом темряви. Екіпаж Тринадцятий залишився позаду. Повністю спаливши місто, вони залишили за собою ревуче пекло з палаючих будівель, наздоганяючи відступаючу армаду.

«Санта-Годеберта» була найбільшою та найплавнішою з тринадцяти зубчастих кораблів. Її масивні колоноподібні поперечні балки перекривали подвійно посилений корпус з клинкерних дощок, і з височіною щоглою, реєю та вітрилом вона супроводжувала свою важку флотилію до Генуї. Її екіпаж відтоді модифікував палубу, включивши дошки, запозичені з будівель Каффи, які утворювали підняту стіну над планширами. Готуючись до відкритого моря, металеві застібки закріпили павутину канатів, що фіксували її надмірно великий вантаж на верхній палубі.

Більша за більшість океанських торговельних суден, вона була новітньою спорудою та гордістю генуезьких кораблебудівників. Над її кормою, покритою вантажем, височів U-подібний шкант. Палуба, а над носовою палубою — зручна носова палуба, що простягалася над прямим носом. Навіть без десятків тонн вантажу «Каффа» вона водотоннажувала майже сто сорок чотири тонни води. Вона справді була морським звіром, якщо такий взагалі існував. Однак, вона не була порожня, а була набита по саму груди, її черево важко стояло у воді, а дванадцять весельних портів обіймали океанські хвилі. Це був лише її восьмий заїзд з Каффи до Генуї, і він виявився найобтяжливим. Давно перевищив її

За розрахунковою місткістю, найменше нещастя чи прорахунок могли б з легкістю відправити її та її двадцять чотири моряки на дно океану. Під ковдрою ранкових зірок та під рівним вітерцем, що дував з моря, «Санта-Годеберта» вела свій важко навантажений флот через спокійну поверхню Чорного моря до темного горизонту в напрямку дому .

Десяток важко навантажених торгових суден важко пливли по низькій ватерлінії; перевантажені дерев'яні балки корпусу скрипіли та стогнали у збурених морських бризках; а запах розсолу та гнилі витав у корпусах, наповнених скарбами. Чоловіки, жінки та діти вкривали кожен сантиметр... їхні палуби, проте жодного слова не було промовлено — кілька немовлят на борту були надто слабкі, щоб плакати. Дійсно, генуезькі колоністи втекли від летючих татарських трупів з усіма своїми скарбами та залишили своїм заздрісним азійським ворогам у спадок лише випалену землю. Однак, якою б чистою та легкою не здавалася їхня втеча, вони не врахували втручання Ангелів — коли Люцифаель мала інтерес до Історії, вона сіяла її коріння, часто зашиваючи майбутнє з гірко-солодким ретроспективним поглядом. Генуезьці були безпечно подалі від Каффи; проте їм не вдалося уникнути своєї жажливої долі, яку Люцифаель хитро підготував заздалегідь. Лише через кілька днів після початку плавання члени флоту смертельно захворіли. Моряки, що вижили, викидали своїх загиблих за борт, а хворих, що зростали, поміщали в карантин під палубою. І біля задньої частини своїх суден. Вони виграли собі достатньо часу, щоб стримати смертельну заразу, оббризкуючи палубу відрами з розсолем, щоб змити виділені відходи та рідини заражених. Навіть за таких вміло вжитих запобіжних заходів вони не мали уявлення, що їхні товариші були менш небезпечним джерелом інфекції, ніж безбілетні пасажери, які ховалися під палубами їхніх суден. А коли армада обійшла На найпівденнішому краю Італії вмираючих було майже вдвічі більше, ніж живих. Дорогою корабель моряків, що спалили Каффу дотла, відірвався від флоту, безцільно дрейфуючи, зникаючи у пласкому океанічному горизонті. Дванадцять кораблів просувалися вперед, немов наполегливі труни, перетинаючи безплідне море, ведені лише бажання побачити свій генуезький порт. Однак відчай зрештою спрямував «Санта-Годеберту» в море. Оскільки моряки не впоралися з такелажем, а Генуя все ще була занадто далеко для плавання, вона спрямувала свій ніс і флот до найближчого морського порту Мессіна, Сицилія.

Маючи лише десяток торгових кораблів, що тягнулися, укомплектованих невеликою кількістю втікачів та зменькою вмираючих моряків, Чорний флот смерті переживе історію та буде згаданий як найсмертоносніша погано озброєна армада, яка коли-небудь плавала європейськими водами. А з вод під землею... земля, — глузливо посміхнувся Люцифаель.

Гірський Маунт

Сонце, що заходило, зникло за сірими пізньосінніми хмарами, залишаючи чорний і незвично холодний вечір над серцем Франції. Тріснула гілка дерева, загавкав собака, проте жоден інший звук не турбував тиху та безвітряну ніч. Під землею крізь темряву лунав звук важкого дихання хлопчика, коли глибоко в надрах Гірського Патча постать у халаті пробиралася крутим проходом до гроту, з наповненим водяним міхуром, перекинутим через плече. Силует кинув міхур біля стіни печери та раптово звернув увагу на вогонь, що згасав. Свіжі дрова та нове полум'я виявляли Лазаря, капюшон якого тепер був заправлений за мотузковий пояс. Довге чорне волосся обрамляло брудне та похмуре обличчя хлопчика, його очі мерехтіли, як сяючі сапфіри, у світлі вогню. Окрім рівномірного туману його дихання, лише рух його зниць відзначав інакше нерухому мить, що роздувалися та звужувалися у світлі полум'я, що ледве сяяло.

Лазар сів на камінь. Намагаючись позбутися постійного холоду, що давно охопив його кінцівки, він натягнув на себе капюшон свого плаща, поклав ноги на розжарене вугілля та зігрів руки об нове сяйво. Проте полум'я зростало, Вогонь ревів, а зниці Лазаря були схожі на шпильки на тлі синіх кіл. Він відійшов від пекельного спеки, яка тепер поглинула кожен слід холоду з гроту. Високо вгорі помаранчеві відтінки та мінливі тіні танцювали по обліпленій масі тисячі кажанів; разом їхні величезні очі відбивалися у світлі вогню, імітуючи темне небо, сповнене мерехтливих зірок. Дим спіраллю здіймався вгору, збираючись клубами біля стелі гроту. Кілька кажанів злетіли та облетіли печеру. Лазар зняв капюшон з голови та перевірів, чи не зникне туман від його дихання, який вже зник. У печері, що швидко нагрівалася, заворушилося ще більше кажанів.

Хлопчик пильно стежив за кажанами, поки відходив від вогнища та піднімався нерівними рядами терасованих виступів, пробираючись до верхніх частин печери, час від часу обертаючись, щоб оглянути їх з ще більшої точки спостереження, перш ніж продовжити підйом. Море чорних очей-намистин пильно стежило за його невпинним просуванням вгору; однак кажани не втекли, як він спочатку гадав. Натомість вони залишалися нерухомо біля стелі, здавалося, з такою ж цікавістю до них, як і Лазар, як і він сам. Хлопчик виліз на найвищий виступ. Він підвівся та поправив свій халат, одночасно оглядаючи стелю гроту з її численними очима, що витріщалися на неї.

«Тобі тепло?» — спитав він уголос. «Навчиш мене?» Раптовий крик хлопчика пролунав улоговиною, і кілька кажанів зістрибнули зі своїх сідала, щоб приєднатися до інших, які вже кружляли навколо печери. Ще більше наслідували його приклад, і грот завирував від тріпотіння крил.

Загалом, могло здатися, що вони по черзі демонстрували колонії свою гідність, поки натовп міцно тримався за небесних суддів, щоб оцінити повітряні здібності чергового демонстратора . І навіть якщо їх не оцінювали, Лазар, безумовно, пильно стежив за тими з них, хто вирішив літати.

Нарешті хлопчик роздягнувся. Він міцно сів на виступ, одягнений лише в пов'язку на стегнах та рукавиці. Його власні чудові крила, схожі на крила кажана, розгорнулися та розчепірилися, і він наслідував рухи крил своїх крихтливих учителів. Хоча кожен кажан був різним, Лазар зрозумів, що під час польоту рухи його крил ідентичні рухам усіх інших: крила складені чашечкою та б'ються у підйомі, крила міцно розкриті з раптовим уповільненням, і крила підібрані для швидкого пікірування. Його очі блищали; крила розмахували повітрям; мозок горів, коли він розмірковував над методологією — численними формами та необхідними методами, що наочно демонструються в мистецтві польоту кажанів. Так сталося, що протягом більшої частини вечора він навчався у своїх печерних товаришів.

За годину до світанку кажани заплющили свої чорні очі-намистинки, віддавшись царству перевернутих мрій, і Лазар залишив свої вечірні уроки. Втоmlений, голодний, змерзлий і з ниючими крилами, Лазар знову одягнувся в шату та спустився на підлогу гроту. Він розпалив вогонь і набрав їжу з мішка з провізією. Зрештою, він сів на камінь перед свіжим полум'ям, поставивши поруч міхур з водою, і жадібно ласував лавашем та смужками в'яленого в солі м'яса. Зміна тіней привернула його увагу.

Жовті очі світилися!

«Шиш!» Лазар виплюнув свою їжу, упав з каменя та відсахнувся назад, коли біля входу в грот у темряві ніби попливла пара блискучих, неприв'язаних до нього очей. Немов дві місяці, що зависли біля дна печери, кулі пропалювали Лазаря відбиваючимся вогняним світлом.

«Хто там іде?» — видав запитання Лазар, притуливши вуха та розширивши зиниці. Очі навіть не кліпнули. Лазар понюхав повітря і підняв вуха, щоб відчутти слабкий запах і нерівномірне дихання тварини, яка також відчувала запах у повітрі.

Потім чорний кабан пирхнув і вийшов із тіней проходу. Лазар полегшено зітхнув . Він підвівся і обтрусив пил зі свого халата, хихикаючи. «Ну, «Ти свиня! Я бачив таких, як ти, у книжках!» Наляканий кабан різко попрямував до входу в грот, але зупинився й озирнувся на Лазаря.

«О, не йди! Я не хочу тобі нічого поганого. Я зараз сяду». Лазар зручно сів на камінь і мовчки сів. Кабан повернувся до Лазаря і зробив кілька маленьких кроків, зупиняючись, нюхаючи повітря.

«Ти голодний, так?» — спитав Лазар. Він підняв шматочок м'яса біля ноги і представив його в гарному світлі. «Ходімо. Їжте». Кабан тримався на відстані. «Бери». Лазар кинув м'ясо лише за кілька футів від тварини. Тварина нервово переводила погляд то на Лазаря, то на залишки їжі; врешті-решт вийшла вперед, понюхала та проковтнула м'ясо. Потім вона втупилася в Лазаря, ніби чекаючи на ще. «Ти теж любиш хліб? Мені він не подобається — надто сухий». Лазар кинув великий шматок коржа. Кабан підхопив його та виліз з гроту. «Зачекай! Не йди!» Лазар погнався за ним. У зовнішній печері він завернув за ріг до входу й помітив кабана, який видряпувався по скелястому хребту. Над пагорбом небо затягнуло багряними хмарами — ранній схід сонця. Лазар різко зник у темряві. Тільки тоді він усвідомив, наскільки він справді виснажений. Він поплентався назад до гроту.

Протягом наступного тижня Лазар продовжував свої уроки, нарощуючи силу своїх крил, достатню для того, щоб піднятися над підлогою; проте, оскільки крила все ще були занадто слабкими, щоб витримати його вагу, Лазар міг здійснювати лише короткі низькі польоти між вершинами каменів печерної підлоги.

З часом Лазар потрапив у той самий розклад, що й кажани, спати вдень, щоб вивчати їх, коли вони були найактивнішими. Ночі ставали холоднішими через повторювані морози, і коли купа дров зменшувалась, він виходив з печери, щоб назбирати дров з тильної сторони Гірської Пащі. Коли дим продовжував підніматися від його вогнищ, дедалі більше кажанів залишало печеру, щоб шукати спокійних сідала в іншому місці. Коли майже чверть з них зникла, Лазар почав помічати порожні плями на стелі, які вони колись покривали. Однак цими днями увага Лазаря не була повністю присвячена кажанам, оскільки після уроків і саме на світанку кабан тепер часто приходив до Гірської Пащі, щоб приєднатися до нього на вечерю. І вони таки повечеряли.

Сицилія - Порт Мессіна

Гарно одягнений сицилійський хлопець стояв біля берега, а зграя чайок роїлася над ним, шукаючи шматочки хліба. Його довге чорне волосся та яскравий одяг майорів на рівному вітрі. Він тримав останній шматочок манни до небес, заплющивши очі на скривеному обличчі. Чайка вихопила його з його пальців, і він смикнув руку, хихикаючи. Хлопець прикрив очі рукою від сліпучого сонця, переплешши пальці на чолі, дивлячись у бік південно-західного океанського горизонту. З'явилися дві цятки, а потім третя.

«Мамо! Кораблі», — гукнув хлопчик через плече, вказуючи на море. — «Чотири!»

П'ять кораблів! Більше!

«Санта-Годеберта» повела свою важку армаду торговельних суден у порт Мессіни.

З низькою кормою та високим носом вона проклала собі шлях крізь хвилясте море, перевантажене значними та дорогими залишками зруйнованого міста. Немов корабель-привид, її покинута палуба блищала від постійних морських бризок; все ще без видимого екіпажу, який би керував її курсом. Чи ні під вітрилами, вона не позіхала і не кланялася на океанських хвилях. Хоч би як глибоко вона сиділа у воді, навіть з її численними тоннами громіздкого вантажу, лише жменька бліх і кошик щурів могли б по-справжньому продемонструвати всю серйозність її улову. Не важчий за мішок рису, незначний тягар цих комах і гризунів виявився цілком здатним зламати спину мільйонів; розтрити колони та кам'яні плити кожного європейського королівства; і зрівняти з землею весь континент.

Натовп пішоходів та перехожих зібрався біля доків, щоб стати свідками рідкісного видовища свого часу: флоту масивних кораблів, здавалося б, здатних плавати навіть найширшими та найпідступнішими океанами. Сотні завзятих хлопчаків та неохайних селян вишикувалися вздовж доків... порт, прагнучи претендувати на більше розрідженого простору в доці, найближчого до канатних палей. Вони боролися за посади найманих робітників для розвантаження вантажів. З таким важким флотом вони були цілком впевнені, що тим, кого оберемо для розвантаження, буде щедра плата в кілька днів. Праця була в порядку. Чоловіки бурчали та штовхалися, поки хлопці-борці здіймали пил. Люди заповнювали порт, коли юрба виривалася на вулиці. Метушливе місто завмерло, зупиняючись, щоб спостерігати за наближенням армади. Дедалі очевидніше для всіх спостерігачів стало те, що доки не здатні безпечно утримувати таку жахливу флотилію. Проте флот просувався вперед, загороджуючи горизонт своєю постійно зростаючою присутністю.

Кремезний капітан порту та двоє його портових ковалів стояли на високо піднятому дерев'яному майданчику, з якого відкривався вид на переповнений док. Роздратований капітан махав червоним прапором у напрямку кораблів, що наближалися, сигналізуючи їм відійти та триматися міцно. «Вірно, сер. Це не наші кораблі — можливо, португальські», — сказав один із портових ковалів, мружачись у бік моря.

Інший портьє поплескав капітана по волохатому плечу. — Вони прибули, сер. Чоловік опустил прапор і глянув через плече, побачивши ряди озброєних солдатів, що пронизували натовп. Сліпуче сонячне світло їхніх шоломів та рух їхнього видовженого строю могли б нагадувати сяючого вогняного черв'яка, що розсуває море голів, зміяючись до пристані. Він кивнув і знову звернув увагу на непохитний флот, розмахуючи прапором у відчайдушній спробі привітати, але марно, оскільки «Санта-Годеберта» прорвала зовнішній периметр гавані Мессіни .

Занепокоєння капітана було чітко очевидним для його портових ковалів, які також стояли поруч.

благоговіння перед флотом, який тепер насувався на них, ніби пливучи потужно та сильно відкритому морі. Як було звичаєм і правилом для безпечної швартування більших суден, таких як їхні вітрила мали бути міцно натягнуті на реї, а весла натягнуті та використовуватися під час плавання в гавані. Однак лише половина вітрила «Санта-Годеберти» була прикріплена до реї — решта залишалася розгорнутою та ловила вітер. Сплутані канати її головного такелажу звисали навколо щогли та реї. Лише три весла слабо оберталися, тому вони майже не стримували її швидкість.

«Вони щільно на нас наближаються, капітане!» — вигукнув один із портових ковалів.

« За ними довге море!» Він показав на корабель, що йшов одразу за «Санта-

Годебертою» з повними вітрилами, але без весел. «А наступний... він як бочка, що

котиться по дощі... його вітрило широко розкриті! Подивіться на неї, капітане, вона мчить як бочка!»

Відчинено! Мені телефонувати?

Капітан прикрив рота рукою, розмахуючи прапором і кричачи у бік флоту, що

наближався і почав заповнювати бухту. «Аваст! Зберіть такелажну верф! Поверніть

форштевень на корму! Поверніть...»

Один з кораблів розтрощив невелике рибальське судно, потягнувши частину його

залишків власною сіткою, яка висіла на носі. Капітан спустив прапор і наказав

портовим ковалям продовжити захід.

Вони стрибнули на його команду. Один з них обернувся, схопив підвішений металевий

молоток і подзвонив у великий трубчастий дзвін. Інший чоловік кричав крізь оглушливий

дзвін, розмахуючи руками, наказуючи натовпу звільнити причали. Натовп почало

панікувати, поспішаючи втекти з краю гавані. Солдати з криками розбіглися вiallyм у

відчайдушній спробі утворити бар'єр.

Численні погляди мессінського натовпу були прикуті до «Санта-Годеберти», яка

пробиралася крізь білі хвилі, вивергаючи з-під свого масивного носа безперервні

бризки океану — вона була схожа на шаленого морського монстра, що намірився

викинутися на берег. Капітан порту та двоє його матросів зістрибнули зі спостережної

вежі, саме тоді, коли ряди дощок та палей причалу вибухнули під нищівною вагою

переповненого корабля. Вся гавань захиталася від сили удару. Зруйнована вежа

обвалилася на натовп, коли корабель сів на мілину, перекинувшись через лінію солдатів

і розчавивши їх об берегову лижу. Щойно «Санта-Годеберта» сіла на солдатів,

Другий корабель промчав у лівий борт, вузько обійшовши його задню частину та

вдарившись об правий кут корми, перш ніж різко повернути, вдарившись лівим бортом

об гавань та зруйнувавши величезну ділянку дерев'яного доку. Знову задзвенів

морський порт, ревучи від гуркоту та криків приголомшеного населення. Ще десять важких...

Кораблі підїжджали до порту, утворюючи масивну стіну з дерева, мотузок та вітрил, яка, здавалося, поглинала затоку; і без жодних ознак екіпажу на щоглах, реях чи палубах, морський порт Мессіна опинився в облозі армади кораблів-привидів, що вторглися.

І що ж, як не очевидне божественне втручання, зробило корпуси двох кораблів цілими, навіть коли велика частина портового доку лежала зруйнована, притиснута до берегової лінії купою уламків. Неподалік від них у затоку прокралися ще десять кораблів, зрештою сповільнившись. Навколо маси непроханих суден чоловіки відкрито метушилися, немов шалені комахи; гавань перетворилася на бурхливий хаос. Коли ніс «Санта-Годеберти» вийшов на берег, капітан порту та його охоронці вилізли на її носову палубу.

З трюму вивоз без сорочки, спітнілий, хворий чоловік. Він притулився спиною до ближньої стіни та зісковзнув на палубу. Він згорбився, киваючи головою, як п'яний моряк. Западниці його очей були темними та, здавалося, побитими синцями, як і кінчики пальців. Портова охорона оточила його, а інші хлинули до трюму корабля.

Капітан порту показав вище голови. «Відпустіть вітрила! Цей корабель залишається!» Кілька портових ковалів вилізли на такелаж. Він підійшов до спітнілого чоловіка та закричав: «Де капітан цього судна?» Він повернувся до входу в трюм корабля та заревів: «Я хочу, щоб вся команда була на палубі! Виведіть їх нагору!» Він знову повернувся до брудного чоловіка. «Хто командує цим флотом?»

Чоловік відповів, ніби марячи від лихоманки: «Немає капітана — немає флоту — тільки океан. Океан забирає мертвих — усіх мертвих».

Портовий коваль прошепотів капітану на вухо: «Він, безсумнівно, п'яний».

Капітан порту продовжив своє допитування. «Як називається цей корабель? Цей флот пливе до Генуї, так?» Він оглянув купу вантажу. Він глянув на палуби інших суден. «Ваші кораблі завантажені понад вантаж. Як ви тримали їх на плаву, одному Богу відомо. Звідки у вас увесь цей вантаж?»

Чоловік ледве вимовив відповідь: «Корабель — Санта-Годеберта — з Каффи до Генуї».

Капітан наказав двом своїм людям: «Підніміть його на ноги. Дайте йому трохи повітря». Він звернувся до іншого, який стояв поруч: «Наберіть відро води. Протверезіть його». Капітан похитав головою і пробурмотів: «Каффа... з цим вантажем?» Він оглянув зв'язані товари, що вкривали майже кожну ділянку палуби, і помітив чорного пацюка, що шурхотів між бочками. Він схрестив руки. «Ані в тисячу років».

«Капітане!» — пролунав голос з трюму корабля. — «Тут лише п'ятеро чоловіків, а трюм жахливо переповнений». Капітан порту пильно дивився на трюм.

вхід, коли чоловік вийшов і витер піт з чола. Він продовжив:

«Капітане, ці люди хворі — саме так. Нам доведеться їх нести».

Двоє охоронців простягнули руку під руки брудного моряка та підняли його на ноги.

«Аррр!» — закричав чоловік і безсило звалився. Злякані охоронці кинули його на палубу, і непритомний чоловік лежав розпластаний, закривши голову руками, оголюючи пару чорних набряклих мас, схожих на гнилі яблука, що стирчали з-під пахв. Розриви витікали, і суміш гною та чорної крові збиралася калюжею на палубі. Охоронці витерли руки об штанини. Звідти виривався гідкий сморід, сплячий моряк. Капітан закрив носа та рота долонями й відступив. «В ім'я Бога!»

Потім він обернувся і заревів: «Залиште корабель! Нічого не чіпайте! На борту чума!» Вартові кинулися до носа корабля, поки портові ковалі стрімголов збігали по такелажу, деякі з них стрибали у воду.

За короткий проміжок часу всі дванадцять кораблів були пришвартовані з лівого боку під охороною сотень озброєних солдатів, яким було доручено зупиняти, навіть застосовуючи смертельну силу, будь-кого, хто намагатиметься піднятися на борт кораблів або покинути їх. І вже за день чутки про заражені кораблі поширилися по всій Мессіні.

На другий день екіпажі флоту попросили лікарів піднятися на борт і доглядати за хворими. Міські чиновники погодилися лише за умови, що після того, як лікар підніметься на борт судна, він повинен залишитися. Жоден з міських лікарів не погодився. Портові чиновники надсилали їжу та воду відрами на мотузках. Після спорожнення відра залишалися на суднах. Таким чином було вжито всіх запобіжних заходів для карантину кораблів.

На третій день сморід смерті поширився над пристанню; морський бриз доносив його вглиб країни. За попередженнями лікарів, вартовим було наказано відступити, боячись, що вітер рознесе корабельну заразу. Коли вартові відійшли далі від кораблів, над доком тихо опустилися сутінки, і щури, гнані спрагою, наважилися сповзти по корабельних тросах, по швартових канатах на док, лише для того, щоб потім швидко втекти та приєднатися до своїх портових щурів-кузенів.

На шостий день багато охоронців захворіли. Розлючений натовп зібрався в порту, і міські чиновники не мали іншого виходу, окрім як наказати дванадцяти кораблям вийти з порту разом з вантажем, щоб їх не підпалили. Бачачи швидкий прибуток і вільний прохід до інших європейських портів, розміщені там моряки з Генуї, Марселя, Корсики та Сардинії домовилися розділити частки дорогоцінного вантажу флоту по черзі на обслуговування суден, які виходили з порту та прямували до різних прибережних міст.

А на сьомий день гавань вивела кораблі в море. Чорний негайно Флот Смерті розформовано, більшість його кораблів направили вітрила до портів, відмінних від Генуї. Їхні колись переповнені палуби спорожнили — один за одним пасажери та екіпаж давно викидали за борт уражених чумою, поки ніхто не вижив.

Непомітна на перший погляд, Мессіна вже була приречена, оскільки, хоча її порт був очищений від генуезьких суден, чума Гейтстоуна все ще ховалася в тіні під її доками. На спинах заражених портових щурів сиділи не менш заражені блохи, вагітні хворобами. Їхні шлунки були нескінченно малими утробами Пекла — у повному розпалі — готовими виносити свої диявольські вигадки. І зло Диявола еволюціонувало. За кілька тижнів зла мати Лазаря перетворила всю населену Мессіну на плодовитий сад чорних яблук — стиглих від смерті та пухких для...
її вищипування.

Так сталося, що Велика Моровиця виникла з доків і поширилася вглиб країни, залишивши після себе лише зруйноване місто. Чума переросла у справжню лісову пожежу, коли настала остання година Європи .

Гірський Маунт

Минуло понад три тижні відтоді, як Лазар вперше прибув до Гірського Патха. За цей час його тіло затверділо, набуло м'язистої рельєфності, а вага, яку він з того часу втратив у руках і ногах, перейшла лише на його тепер важчі, мускулисті крила. Короткі польоти між каменями підлоги перетворилися на довші польоти на більших висотах. Він більше не піднімався по стіні до кам'яного виступу біля даху; натомість він летів прямо до нього. Він збирав дрова не обходячи задню частину Гірського Патха, а пролітаючи над його гребенем і назад. Однак, навіть з цими новими здібностями, він був не в стані здійснити подорож до італійського монастиря. Навіть короткі польоти, що вимагали будь-яких зусиль, такі як збір дров, перехоплювали його подих. І він знав, що для того, щоб перетнути затоку Леон до острова Корсика або з острова на материкову частину Італії, він мав довести, що здатний залишатися в повітрі принаймні півночі.

З півночі невпинно дув лютий холод. Кам'яна долина була вкрита тонким шаром льоду, що залишився від нічного дощу зі снігом. Усередині гроту лежав Лазар. спить, згорнувшись калачиком біля згасаючого вогню, його рівномірне видихання утворює туман у холодному повітрі. Вище для нього половина стелі лежала голою, а кажани тулилися до вищого заднього даху печера.

Лазар застогнав і міцніше згорнувся в клубок. Він все ще спав, нашорошивши вуха, і почав шукати в печері новий звук, що лунав би в її стінах. Він розплющив очі; його величезні зниці перетворилися на чорні цятки на синьому тлі.

«Свино?» — гукнув він, обережно влаштовуючись. Він позіхнув, витріщивши ікла та потер обличчя. «Це ти?» — відповів він пирхаючи. «Не зараз, свино. Я виснажений».

Лазар шукав у темряві, але побачив, що кабан нишпорить у його мішку з провізиею.

«Свино! Ні!» Лазар схопився на ноги та побіг до кабана. «Забирайся звідти!» Тварина підняла голову з мішка, стискаючи в зубах пухкенький кабанчик. Вона пискнула та вискочила з печери зі шматочком їжі.

«Не залишай цього», — пробурмотів Лазар, шалено нишпорячи у вмісті мішка. Він витягнув флягу з кров'ю та оглянув її. Окрім тонкої тріщини, що простягалася вздовж бокової стінки, посудина залишалася запечатаною та неушкодженою. З полегшенням його осяяла інша думка, і він перегорнув мішок і виявив, що кабан забрав у нього кожну крихту їжі.

«Свино!» — крикнув він. Лазар витягнув з мішка невелику шкіряну сумку та поклав туди флягу та інші речі, які вважав достатньо важливими, щоб тримати поруч.

Потім він кинувся назад до згасаючого вогню з ним. «Чому?» Він поставив гаманець поруч із собою та підкинув у вогонь свіжих дров. «Я поділився з тобою своєю їжею!» Він кинув ще дров на жарке вугілля та закричав у напрямку входу до гроту — його голос лунав... крізь западину, немов дзвін крізь туман, «Не кради!» Кілька кажанів злетіли, кружляючи над печерою, а тліючі поліна спалахнули полум'ям. Лазар пильно дивився крізь вогонь.

Минув ще один тиждень, і свіжий снігопад вкрив Гірський Пасть. За цей час Лазар розрізав спину свого одягу так, що його крила звисали з нього. Він також знову почав носити маску. Ці зміни були необхідні, якщо він хотів облетіти гребінь Гірського Пастья на значну відстань, не замерзнувши. І з ними йому вдалося протриматися в повітрі майже три години. Однак навіть трьох годин було недостатньо, щоб перетнути моря. Зима швидко наближалася, а він залишався без їжі, тому Лазар нарешті знепритомнів від голоду, втоми та лютого холоду. Кульмінація цих нестерпних умов змусила його повернутися в грот — переглянути свою обціанку.

Ранній ранок настав, і море зірок тонуло — вмирало в багряному небі. У гроті млявий Лазар знову розпалив вогонь і поклав голову на землю. Він вдивлявся у майже порожню стелю — залишилася лише чверть кажанів. І там він лежав, розмірковуючи, чи летіти назад до абатства; крадькома тікаючи в ніч і повертаючись до печери, поповнивши запаси кухонної їжі.

Він понюхав повітря, в якому витав знайомий запах. Його шлунок скрутився вузлом. Лазар переліз по підлозі, підняв важкий валун, розправив крила та злетів у повітря. Він закружляв усередині гроту, не зводячи очей зі входу до проходу. Не помічаючи Лазаря, кабан зайшов всередину, тихо рухаючись, пробираючись до порожнього мішка Лазаря з провізією. Потім тварина просунула голову в отвір. Лазар кинувся з каменем і вдарився йому головою. Кабан запищав, а зі стелі висипалися кажани.

Кабан похитуючись вибрався з гроту. Знесилений голодом, він підняв камінь і погнався за ним. Разом вони вибігли з печери та перетнули долину каміння. Лазар наздогнав верещачу свиню, коли обидва перестрибнули гребінь хребта, спускаючись його східним схилом. Дезорієнтований, кабан зупинився і повернувся до нього, б'ючи іклами. У цю мить камінь Лазаря знайшов свою ціль — кабана більше не було.

Задиханий і виснажений, Лазар схопив свиню за заднє копито і потягнув її вгору по хребту, до печери. Тільки коли він наблизився до її вершини, він усвідомив своє скрутне становище. Він підвів обличчя, мружачись на палаючий червоний світанок, і тепер повністю усвідомлював, що стоїть біля печери, коли сходить сонце. Він шалено перетягнув кабана через гребінь і назад по її затіненому схилу. Різкий потяг за ривком, Лазар тягнув свиню через сухе русло річки, прокладаючи шлях крізь сніг до печери. Сніг насипав на свиню і танув у хутрі ще теплої тварини. Миті пролітали повз нього, як низка бджіл. Сонце піднімалося ще вище, зірки тепер тонули в його вогні. Сонячний опік пронизував його оголену шкіру, але з усіх сил Лазар продовжував рухатися вперед — крок за кроком, метр за метр, ігноруючи біль.

Нарешті він дістався до входу в печеру та затягнув кабана в її тінисту глибину. Перші промені палючого сонця засяяли над обрієм. Лазар шалено боровся тягнучи й затягуючи мокрого й важкого звіра ще далі в темряву. Кабанячий зад нога зачепилася за скелю в підлозі печери; і Лазар витягнув її. Він підвівся і приготувався до чергового смикання, коли тонкий червоний промінь світла — нитка не ширша за павутину — пробився крізь далеку щілину на вершині гребеня далекого східного хребта. Лінія багряного світла пронизала долину каміння, увійшла в гирло печеру та відхилився від мокрого заднього копита кабана. Потім промінь змінив курс, піднявшись від ноги кабана вгору, і нарешті влучив Лазарю прямо в око.

Хлопець випустив кабана і повністю кинувся в тінь. Він корчився і

метушилися по підлозі печери, ніби намагаючись втекти від хмари розлючених ос. «О Боже! Ах! Ах!

Сірчаний дим і сірий попіл виривали з усіх частин його тіла, жовтий куряв важко розливався по підлозі печери. Наосліп повзаючи, розмахуючи руками, він підвівся на ноги і, спотикаючись, заглибився в печеру, так само, як з неї вибігала дезорієнтована свиня. Жовтуватий попіл тягнувся за Лазарем, коли він метнувся крізь прохід і кинувся в найтемніші глибини гроту.

«БОЖЕ! ШИП!» Він розсипався і покотився поверх свого імпровізованого мішка з провізією.

«ВИСК!» Зі стелі виринули перелякані кажани й закружляли над ним. Тепер вони котилися й дряпали підлогу печери, натягуючи на нього мішок, хапаючись за все і вся — ніщо, що він міг зібрати, поворухнути чи зробити, не могло скасувати те, що було зроблено. Жоден гаманець, молитва чи обіцянка не могли повернути назад розгортання та непохитний хід подій для Гротеска, колись обпаленого сонцем. Димляча постать натягнула на себе мішок з провізією, потім сіла прямо, спираючись на одну руку. Її виюче обличчя, повернуте до стелі, тремтяче від постійно тверднучого та крихкого обличчя, воно видало останній передсмертний стогін: «БАТЬКУ!» Колір зник, залишаючи затверділу поверхню, сіру, як граніт. В У розсіюваному тумані залишилася детально вирізьблена статуя мертвого Лазаря — навіть його кістки перетворилися на камінь. Статуя перехилилася і впала, одна скам'яніла рука задержалася вгору, пальці розчепірені, ніби вона тягнулася до Отця, до якого вона звернулася. А коли останні залишки Коли пил і жовтуватий пісок осіли, грот повернувся до свого переважно незаплямованого та схожого на крипту стану, за винятком час від часу тріпотіння вибитого кажана, лижучих язичків полум'я жвавого потріскуючого вогнища та гранітного каменя, загорнутого в запилене та попільне плаща зброєносця.

[Кінець розділу 10]

Цей літературний твір був створений

виключно присвячений

Едгар Аллан По (1809—1849)

— Нехай його спадщина живе в кожному з нас —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~